

Sygn. akt II KK 329/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Grzegorzczak

SSN Andrzej Tomczyk

Protokolant Ewa Oziębła

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Małgorzaty Wilkosz-Śliwy,
w sprawie **J. D.**

skazanego z art. 88 k.w. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 13 lutego 2014 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 27 września 2013 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej
rozstrzygnięcia o karze i sprawę w tym zakresie przekazuje
Sądowi Rejonowemu w
W. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

J. D. został obwiniony o to, że:

1. w dniu 18 czerwca 2013 r. ok. godz. 20.45 w W., kierował pojazdem marki Opel Corsa o numerze rejestracyjnym [...] bez wymaganych przepisami świateł, tj. o wykroczenie z art. 88 k.w.;
2. w tym samym czasie i miejscu kierując opisanym samochodem, przy skrzyżowaniu ulic C. i B. nie zastosował się do znaku B – 24 – zakazu zawracania, tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w.;
3. w tym samym czasie i miejscu kierując opisanym samochodem nie posiadał przy sobie wymaganych dokumentów – prawa jazdy, tj. o wykroczenie z art. 95 k.w.;
4. w tym samym czasie i miejscu kierując opisanym samochodem znajdował się w stanie po spożyciu alkoholu – 0,22 mg/l; II badanie – 0,22 mg/l; III badanie 0,19 mg/l, tj. o wykroczenie z art. 87 § 1 k.w.

Wyrokiem nakazowym z dnia 27 września 2013 r., Sąd Rejonowy, uznając za ujawnione dowody dołączone do wniosku o ukaranie i przyjmując na ich podstawie, że okoliczności czynów i wina obwinionego nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 93 § 1 k.p.w.:

- I. uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów stanowiących wykroczenia: w pkt 1 z art. 88 k.w., w pkt 2 z art. 92 § 1 k.w., w pkt 3 z art. 95 k.w., w pkt 4 z art. 87 § 1 k.w. i za to na podstawie powołanych przepisów skazał go, a na podstawie art. 87 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. i art. 20 § 1 i 2 k.w. oraz art. 21 § 1 k.w. wymierzył mu łącznie karę jednego miesiąca ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin;
- II. na podstawie art. 87 § 3 k.w. w zw. z art. 29 § 1 i 2 k.w. i art. 9 § 2 k.w. orzekł wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 8 miesięcy;
- III. na podstawie art. 29 § 4 k.w. na poczet orzeczonego środka karnego zaliczył obwinionemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 20 czerwca 2013 r. do dnia 27 września 2013 r.;
- IV. zwolnił obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Orzeczenie to nie zostało zaskarżone i uprawomocniło się w dniu 12 października 2013 r.

Kasację od całości opisanego wyroku wniósł na niekorzyść obwinionego Prokurator Generalny.

Skarżący, powołując się na przepisy art. 111 k.p.w., art. 526 § 1 k.p.k. oraz art. 537 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w., zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie prawa materialnego, a mianowicie art. 87 § 1 k.w., polegające na wymierzeniu obwinionemu J. D., za popełnione wykroczenia z art. 88 k.w., art. 92 § 1 k.w., art. 95 k.w. i art. 87 § 1 k.w., na podstawie art. 87 § 1 k.w. kary 1 miesiąca ograniczenia wolności z zobowiązaniem do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin miesięcznie pomimo tego, że wykroczenie określone w tym przepisie zagrożone jest karą aresztu albo grzywny.

W konsekwencji powyższego zarzutu Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, chociaż wskazany w niej zakres zaskarżenia – „w całości” – nie koresponduje z podniesionym zarzutem. Zarzut obraży prawa materialnego odnoszony jest przecież do rozstrzygnięcia o karze (przepis art. 87 k.w. nie zawiera zagrożenia karą ograniczenia wolności), zatem właściwe odczytanie kasacji, łącznie z ostatnim akapitem jej uzasadnienia, w którym mowa jest o możliwości wymierzenia w ponowionym postępowaniu surowszej kary, pozwala na stwierdzenie, że w rzeczywistości wyrok Sądu Rejonowego został zaskarżony w całości w zakresie rozstrzygnięcia o karze.

Zgodnie z art. 9 § 2 k.w., jeżeli jednocześnie orzeka się o ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń, wymierza się łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu środków karnych na podstawie innych naruszonych przepisów. W realiach rozważanej sprawy zasadnie za podstawę wymiaru kary przyjęto przepis art. 87 § 1 k.w., bowiem spośród czterech przypisanych obwinionemu wykroczeń, tylko ten przewiduje zagrożenie karą aresztu. Rzecz jednak w tym, co trafnie

podniesiono w kasacji, że wskazany przepis nie przewiduje możliwości wymierzenia sprawcy wykroczenia kary ograniczenia wolności, taką zaś karę orzeczono wobec obwinionego J. D. zaskarżonym wyrokiem nakazowym. Orzeczenie to dotknięte jest więc oczywistą i rażącą obrazą prawa materialnego, która miała istotny wpływ na treść wyroku. Przesądziło to o konieczności uchylenia zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w tym zakresie Sądowi Rejonowemu. Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd będzie zobowiązany do ukształtowania rozstrzygnięcia o karze w zgodzie z obowiązującym prawem materialnym.